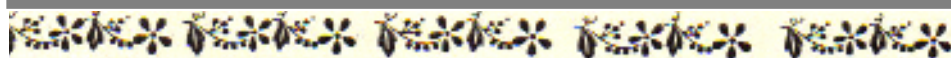

Kis

LART

IRODALMI FOLYÓIRAT

Lövei Sándor

PUSZTA

Szomjas szemmel kóborlok itt
de a puszta szökött lovait nem találom
nekimegyek a végtelennek
s betyár-lelkemet visszaadom
az őseim szellemét vigyázó délibábnak.

2014/1 101.szám

Kis LART az INTERNETEN! www.kislant.hu

Lövei Sándor

Vidéki hajléktalan

Vidéki hajléktalan vagyok,
vakondtúrás a párnám, mező a takaróm.
Dobj rám egy rögöt,
a holtak ágyában alszom minden éjjel,
s ha kinevezel fejfámnak egy erdőt
mindig hallani fogom szívemben
a kikelet duruzsolását, amikor átlépkednek fölöttem a tavaszba sietők.
Ha vízerek közelében jársz,
érezni fogod izmaim lüktetését a lombokban,
amikor kinyílnak a szirmok, mint a madarak szárnyai.
Ne sirass, mert minden gyümölcsöt cipelő ágat rólam neveztek el,
csak a testem ágya kiszáradt patakmeder,
csak a vérem útja vezet a föld alatt,
én ott vagyok, ahol magokban telel a föltámadás,
várnod kell rám,
s amikor azt hiszed meghaltam,
láthatod, fejfám egy vonuló erdő,
szemem hideg buzgárokkal incselkedő tó tükre,
melyben felhők csónakáznak.
Ha engem siratnál, a tavaszt siratod,
amikor kinyílnak a szirmok, mint a madarak szárnyai.

Veled

Összeér arcunk egy pillanatra
csönd van, késő éjszaka
széles ajkaiddal takarózom
szemed csillagai fenyegetnek.

Végtelen

Egy sirály csőrén csillogó vízcseppben is benne van a tenger.

Lövei Sándor

Ez az év is elmúlt

Ez az év is elmúlt,
és én már nem kereslek többé
a nyár tüzes kerekei elől menekülve
lángoló ruhában,
az aszály paraszán átvágva, mint egy kojtoló szénaboglya
szabad voltam veled,
júliusban hiába ragadott torkon a szárazság,
szőke hajad tajtékaiban hullámozó mezőkre rohantam mindig utánad.
Nem hiányzott az ősz köd-fekélyes tüdővésze,
és a csontjaimban didergő velő alvajáró lázálmai.
A város kémény-szurtos horizontján
hullafoltok a varjak,
de a tenyeremben föllobbanó gyufaláng
az ünnep elhívása
míg az ujjaimat szurkálja a túszálnyi parázs.
Szilveszterkor hajnalig dorbézolok,
s niktintől keserű szájjal alszom el,
mintha bürköt vacsoráztam volna vagy lapulevelet.
Te is elmúltál, mint ez az év,
vulvád gejzir-lángjával egy várost világíthattam volna ki,
és boldogan elégtém volna fortyogó vagina-hődben.
Most kéne jönnöd hozzám,
az öledben kifakadó rügyek húsvéti harmata
forrás volna az ajkaimnak,
télből szabadító májusi fuvallat.

Csalódás

Ha nem lennék megsebezve
hallgatna a vérem, mint egy betemetett kút.

Szerelem

Arcod hold-talizmánját
zendülő szívem fölött viselem.

Németh Erzsébet

Templom küszöbén

Nem tudom hol vagy –
A feledés förtelmes útján
meddig jutottál,
miféle emlékek
csapdáit kerülgeted,
érzéseid túlfelén
milyen veszélyek várnak?
Fuldoklás tengermorajban,
vagy ordasvicsorgás riaszt,
visszhangmadarak jajgató
kerengése kúszik füledbe,
hogy lüktessen benned,
mint örök tiltakozás?
Hány virrasztás gyűrűje
épül szíved köré,
mily suttogások lombosodnak
óriás fákká izzadásától
keserves lázaidnak,
hány ökölcsapásod
kalapál édig,
átkozva szerelmek
álom-istenét? –
Hiába jutsz el
a távoli fényhez,
áthatolhatatlan,
mert folyton elillan
lelked elől...
Én csak állok itt,
hőfödte szívem
csendesen dobog,
vergődve valami
álmos süppedésben.
Várom megkönnyebbült lélegzeted,
sóhajtásaid tündérharangját,
hogy konduljon:
túl vagy a nehezén...
Legyőztél engem.

Benne van a csoda

Fut valami és futunk mi is...
de tűnve tűnik,
utol nem éred.
Rágódsz és rágnak a gondok...
Úgy kell! Mért vagyunk ostobák,
mért vagyunk bolondok?
Irigység, harc, kudarc, ámulat,
utálatmirigy barna leve csordul,
posztmodern utakon nyikorog a nyelv,
zár a kulcsra fordul.
Pedig csak nyílt szívvel
bele kéne simulni a létbe,
hisz benne van a csoda
a világ nagy zsebében!

Ima mindenek előtt

Adj kevesebb boldogságot Uram,
ha ezzel segíthetsz másnak.
Beérem kisebb kenyérrel,
kevesebb ruhával,
de etesd, öltöztess azokat,
kik éhesek és fáznak.
Akiknek hite, mint száraz ág
vergődve sírdogál a szélben,
gyújtsd meg szent tüzét lelkükben
a tiédből áradó,
megtartó szeretet-reménynek!

Szelíd remények

Zászlók selyem-hullámain
vérárnyék csobban.
Szögre akasztott csillagom
fekete kövekre hull.
Szelíd remények párnáján
alszom álmatlanul.

T. Ágoston László

A csúnya cica

Úgy hozta a Sors, hogy ezen a nyáron a feleségemmel kettesben elindultunk felfedezni a Dunántúl szépségeit. Nem turistacsoporttal, nem előre váltott üdülőjeggyel, hanem ketten, a mi kis tizenhat éves autósodánkkal. Ez utóbbit a szerelő mondta rá, mert csoda, hogy még megy.

A nejem heteken keresztül ült a számítógép képernyője előtt és kereste a megfelelő szállást, a legérdekesebb útvonalat, a legolcsóbb vendéglőket. Amikor elkészült vele, elém tárta az úti programot, én meg rábólintottam. Mit is tehettem volna mást? Ha ellentmondok, bizonyosan vita kerekedett volna belőle és megsértődik. Akkor aztán turbékolhatok neki, mire kiengesztelődik. Különben meg nem is volt jobb ötletem. Megköszöntem a fáradtságát, Visint csöppentettem a képernyő fényétől elfáradt szemébe, és elindultunk a nagy nyári kalandra.

Így jutottunk el első éjszakai szállásunk színhelyére, a Bakony rengeteg erdejében rejtőzködő kis zsákfaluba, ahonnan már sehova se visz az út, s melynek két és fél utcájában legalább nyolcvan laknak. Azért két és fél az utca, mert a harmadiknak csak az egyik felén épültek házak. A másik fele már az erdő. A csendet viszont szinte hallani lehet.

- Maguknak lehet, hogy jólesik ez a nagy csend - mondta a szállásadónk, egy harminc év körüli fiatalasszony - de mi, akik itt élünk, lassan belesüketülünk. Mondják meg, mi abban a jó, hogy falu helyen megtiltják az állattartást? A pol-

gármester; mert hogy zavarja a falusi turizmust. Hát persze, mert neki három vendégháza is van. Mi meg, hogy meghalt anyám két esztendeje, kipofoztuk ezt a házat, de eladni nem lehet, mert a kutyának se kell. Ha valaki erre vetődik, kiadjuk egy-egy éjszakára. Mondtam is a páromnak, hogy adjunk el mindent, aztán húzzunk el valamiféle városba, mert itt csak besavanyodik az ember. Itt már nincs se orvos, se pap, se tanító, csak a kocsmá, meg a kisbolt. Az is a polgármesteré. Rendben van, mondta ő, de hát hol kap a városban állást egy erdész? Ez a mi nagy dilemmánk. Menjünk el hajléktalannak a két házunk mellett?

Míg a kerti padon üldögélve hallgattuk szállásadónk panaszait, az egykor volt istálló felől előmerészkedett egy elképesztően girhes, csúnya macska. Szögletes fejű, a szürkétől az ordason át a feketéig mindenféle színben játszó szőrű jószág. Szóval az a fajta, akire még Rózsa Sándor, a betyár is azt mondta volna: „i' be csúf!”

- Ez se a miénk ám, csak úgy jött valahonnan - mondta - Aztán nem elég, hogy jött, még le is kölykedzett. Volt vagy négy kis nyivákoló gombóc az istállóban. Mondtam is a férjemnek, hogy csináljon velük valamit, mert ez a sok macska leeszi a fejéről a haját. Ő meg, amilyen nagy állatbolond, nemhogy elpusztította volna, hanem el tudom képzelni, hogy titokban még eteti is őket.

-Ez nem nagyon látszik meg rajta - vettem közbe félszegen.

- Én nem is tagadom, hogy nem szívelem őket. A kutyát igen, az hasznos, húiséges jószág, de ezek a nyafogó, szőrhulató valamik... Meg időm sincs rájuk. Most is ott vár a konyhában a gyerek, mert

megígértem, hogy sütök neki tócsit. Nemso-kára jön haza az uram, annak vacsorát kell adni. De közben át kell szaladni a Rózi nénihez a szomszédba, mert beteg. Őt is én gondozom. Ja, és még a virágokat is meg kell locsolni a ház előtt, nehogy megszólják az embert. Elnézem a tévében azt sok kifent úri asszonyt. Mi meg itt... Eh, nem is bosszantom magam!

Amikor elment, összenéztünk a nejemmel. Bólintottunk egyet, ő szó nélkül bement a konyhába és kihozott két szelet szalámit. Az egyiket a kezembe nyomta, és elindultunk a lécekből összeácsolt istállóajtó felé. A csúnya macska ott feküdt egy félig kibontott szalmabála tövében és szoptatta a két ugyancsak girhes, szépnek semmiképp nem mondható kölykét. Messziről megmutattam neki a szalámit és odaszóltam.

- Cic, cic... Gyere ide cicám, ez a tiéd!

Ő azonban ahelyett, hogy odarohant volna az ételért, rémülten felugrott, és a kölykeit maga előtt hajtva behúzódott valami rossz fazék alá.

- Buta, randa macska - perlekedtem. - Nem elég, hogy ilyen gnóm, meg rusnya, még bizalmatlan is. Látod, ez az a fajta, akin nem lehet segíteni - bizonygattam a nejemnek.

- Nem hát, mert te mindig olyan türelmetlen vagy - mondta, aztán közelebb lépett, lecsípett egy darabot a szalámból, s oda dobta a fazék elé. Hátrált néhány lépést és újra ledobott egy falatot. - Ne bámulj, édes egyetlenem - mondta - inkább hozz még egy-két szeletet. És kétségbe se ess, mert mi csirkecombot fogunk vacsorázni.

Így is történt. Amikor már lebukóban volt a nap a nyugati erdő lombkoronája fölött, a feleségem leterítette a kerti asztalt, s

kirakta rá az előző nap rántott, madárlátta csirkecombot. Mit tagadjam, a friss erdei levegőtől úgy megéheztem, hogy akár az egészet fölfaltam volna. Olyan mennyei illata volt... no, de ezt nemcsak én éreztem ám! Alig telt bele néhány perc, a lécekből ácsolt istállóajtó egyik részében megjelent a csúnya macska feje. Ránk nézett és halkán elnyaffantotta magát.

- Gyere - mondtam, s felé nyújtottam az éppen lerágott csirkecsontot.

- Rám nézett, a nyakát tekergette, látszott rajta, hogyan küzd benne az éhség és a bizalmatlanság. Amikor felé hajítottam a csontot, először meghökkent, aztán oda-futott és elvitte az istállóajtó elé. Hamarosan megjelent a két kölyke is. Az egyik tiszta anyja, a másik koromfekete. Elvették tőle a csontot, és mohón rágni kezdték kétfelől. Ő meg csak állt előttük és bennünket figyelt. A harmadik csirkecsont után már ott ugrándozott, birkózott a két jóllakott macskakölyök a lábunk körül, az anyjuk meg szorgalmasan ropogtatta a maradékot.

- Én nem is tudom, hogy van ez - mondtam a feleségemnek -, de mintha már nem lennének olyan csúnyák ezek a cicák. Az a kis huncut fekete meg kifejezetten aranyos.

- Valóban - mosolyodott el a nejem. - Az anyjuknak is kifejezetten karakteres feje van. Nem az a mindennapi... a színe meg... hogy is mondjam? Szóval olyan sokszínű. És nézd meg az orrát! Szinte foszforeszkál. Érdekes, nem?

Azóta is sokat gondolkoztunk, mi is történt velünk, meg a csúnya cicákkal azon az estén ott a Bakonyban. Tény, hogy ők hárman ott strázsáltak egész éjjel az

ajtónk előtt, s reggel, amikor tovább indultunk, díszkíséretként követtek bennünket a kapuig.

- Látod - mutattam a három jószágra -, a szemünk előtt válik bizonyossággá a kétezer éves igazság. Erőszakkal, gyűlölettel, vagy ha úgy tetszik, tűzzel, vassal erős várakat dönthetsz romba, birodalmakat törölhetsz le a térképről. Hidat verni lélektől lélekeig - akár csak ember és állat között - kizárólag szeretettel lehet.

*

Németh Dezső

Ha eljőnnél mégis

Viharkabátban a vihar
muskátliszirmot rabol
megkéstél bennem valahol
mint az éjszaka teliholdnál
ha eljőnnél mégis: szóljál
várlak az elfáradt kert alatt -
siratni a virágokat

Elreppent időm

Árvaság-ágon
énekmadár hallgat
szélmuzsikát

Elreppent időm
szárnyain
menekülök
hozzád

Csillag Tamás

Ünőszó kellene

Amikor a könyvlapok közt
leprévelt levélre nyitsz rá - lepetten,
úgy lelek magamban
egy-egy réginek vélt, elfelejtett
érzést, illatot.

Félve fogom, vigyázva,
mert könnyen múlik, elpereg.

Mit rejt nekem a város?

Vállakat, dúlt, tolongó
tömbházakat, komor férfiak
vádló-végletes
hallgatását.

Még érzek magamban
győzni való kedvet,
harsanó élni-akarást.

Ünőszó kellene- megtorpanni béke,
de itt hiába fülelek:

csak a fékek veszett vonyítását hallani.

A nőnek

Egy pohár tiszta vízben, érintések
utáni csendben felfedezem magam.
Születni szőkén, világ húsán érni,
mint a férgék. - ez a feladat, ha van -
Ésszel, erővel végül mind elbukunk,
bizonyosságom kétoldalú érem.

Bármilyen mélyre zuhanok,
- mert szeretlek -
a poklokon túl is lenyúlnál értem.

*

Novák Noémi

Pár perccel este előtt

Közvetlen este előtt pár perccel
szívkettyegéseket csomagolok.
Van köztük aligha észrevett, de vaskos,
üveghangon csörgedező apróság,
selyempapírba tekerten zizzen egy,
bakancsos lábbal döngeti más.
Ez ilyen újmódi kispárna-varázs.
De jó.
Bordaszökevények: maguknak-valón, velem,
miattam, esetleg mellettem.
És közvetlen este előtt pár perccel
(mikor nem tudom pontosan,
szür-, vagy inkább szoc-e a reál)
kis kezükkel addig verik a taktust,
míg a síncsikorgás, részeg dajdaj elhal,
s csikos pizsamásan, tisztán, papucsban
elvisz álmodni egy édes
hintaló.

A zöldet, a kéket

Lóhere-virág-bojtos,
félregombolt ing a tájkép,
hasítékán kivillan a föld.

Azt hiszem, új szervem nőtt:
lila, gyöngy-ikrás lóhere-gömb.
Majd én kiveszem – mondtad,

és meglelted a bal tüdőm mögött
úgy két centire, avval kész.
Gondoltam: ennyi.

Nem is fájt. Bámultam a zöldet,
a kéket, a túlérő vidéket:
mintha már nem várna semmi.

polaroid love

hejj barátom
mi ez a diszharmonia
ki vágott állon
az élet szar vagy fakó a kópia
ú, de szépek vagyunk
ú, de taszajt a svung
előre, előre
ki a legelőre
kinyúlni dús fűvön
édes feketeüröm
fekete ital, fekete láz
valaki helyetted magyaráz
furát görbít egy komputertomográf
polaroid láb
polaroid láb

Mert jött a hó

*Mert jött a hó
és átkozott hideg van.*
Lemállnak rólam átázott
szavak, képek, számtalan
ócska kis falragasz.
Csak semmi rejtelem,
csak semmi izgalom,
nem regény lesz az;
pöndörődő papír, foszló,
színehagyott plakát, szürke
hamuvá görnyedt pletykalap...
Minden, minden így porlik
rajtam, mert rád *befelé* nézek.
Átkozott hideg van, s én itt
melengtetlek, a takaróm alatt.

Lelkes Miklós

Budapest álma

Sok álom, együtt. Egyik vad, kegyetlen,
sebző álom, rossz eszme-szerelemben.

Másik gyógyítana, mikor a Bánat
szorít magához kis, fájó hazákat.

Múlt, robbanások. Felszívító bombák
házikónkat nagy hirtelen lebontják,
s tágas kerti diófáknak is vége.

(Mi volt a kedves, árnyas lombok vétke?
Nem érthettem meg, pici gyermek voltam,
s utoljára igazi otthonomban,
melynek része volt kert, diófa, ház is, –
a szeretetből maradt, de kilátszik
ezek hiánya azóta, s az éjben
könnycsepp csillog a volt táj szövetségében.)

Akarom vagy nem: mindenképpen látom
összetett álmod, budapesti álom!

Az álmaid a Teljeset kirakják
elém, – s hány félek e mozaik kockák!
Egyiken fenyők, pezseg fénytó csendje,
másikról kék szín fut a végtelenbe,
egyikről volt vér kiált Mának vissza,
s kéz rejténé el, távolról sem tiszta, –
a harmadikon lobban vörös dalnak
lobogója, és az, hogy mit akartak
menetelői, e felejtő ország
nem kutatja, egy tál lencséért sorsát
eladta, Hordón ott pózol Királya
(fején a Primitívség Koronája),
s szégyen ez, akkor is, ha ilyen álom
nem ritka még e vánszorgó világon..

Dunád, Budapest? A felszínén ének,
ének-álom, de temetői mélyek,
vizében ott hallgat egy másik álom,
ítélő népre mindhiába várón,

kócsagtollas urak mulatnak álmán:
SOMOGYI és BACSÓ mártírhálán.
S később? Zöldinges, eszét vesztett népség
sortüze után mily rémálom néz szét
partodról, Folyó, máig? Bűnök, vétkek
sorát vedd számba, láss álmot, Egészet!
Leszakadt hidak, menekülő élet,
Budán nyilaskeresztes kígyófészkek..
Lángok, pusztulás.. Ó, hány ember veszte,
ha úrrá lesz egy embertelen eszme!

Küzdő álomból átkiált egy Csillag
hozzám, és máig fájó, égő színt ad
múltból egy álom, benne bár ott fenség,
de olyan vér is, melyre nincsen mentség,
s itt is, ott is várta Prokrutész ágya
a gondolatot, – és mi jött utána?

Ötvenhat álma! Máig sötét titkod:
gyermekeket tankoknak mint uszított
Bűnös Érdek, – s kik felelősek érte?
Erről hallgatsz, szájaló népvezérke?

Ó, Budapest! Álmodban együtt nagyság,
törpeség. Csak kicsüfölt szó SZABADSÁG, –
ha tett RABSÁGOT hoz! Máig sem érted
miért felelős keresztes vitézek
álszent hada, s Istent idéző vad vég,
mely felemelte Félelem Keresztjét, –
s tartja, ma is? A hazafi kimondja
az igazat, azt, mi Hazája gondja, –
s gyáván, sunyin nem méregeti akkor:
hazugságnak mekkora tömeg tapsol?
Gondolatok Vörösmarty Mihályra!
Mit mond a Mának verse: ORSZÁGHÁZA?

Budapest! Bár látom útjaid Útját,
s a Vágyat, – itt még ma is csak a bú rág
a lelkekben. A tanácstalan utcák
mennek, mennek... Őszi szelek lefújják
a színt váltott leveleket a fákról,

s egy csupasszá lett világ vall magáról.
Giccses dalaidon most csak mosolygok,
Budapest, bár, igaz, hogy szárnyat bontott
olykor szabad vers, mégis, újra s újra,
kis ésszel kis polgár nézett turulra,
csodálattal, s a mesebeli sólyom
(egerészölyv?), ha átszállt sorompókon,
éljenezte, s utódját bűvkörébe
vonja még ma is lovas tengerésze,
s cinikus ördög kacag, hasznát várón..
Tagadod talán, budapesti álom?

Hegyek. Dombok. Mind kedvesek és szépek.
Könnyelműen Himalájás merészet
ők nem hirdetnek, de hirdet helyettük
nagy mellényű népség, amely a kesztyűt
(no, csak látszatra!) bele-belevágja
óriás-arcba, – azaz, jár a szája,
hogyan belevágta, és hősi tett történt!
...ám az óriás csak nevet e törpén,
mert nagy a világ, de a törpe, – törpe
(s törpe ésszel hazáját teszi tönkre).

Évszakok bája. Mennyire szerettem,
mikor az áttetsző tündérkezekben
kinyílt a tavaszerdők szíromálma,
majd fecske hangtű ezüst dísz a nyárra
varrt már, és közben égi csend fehéren
csengett fent, s ígért egy gyümölcsös Éden!

Tavaszálmok, nyárálmok Messzesége!
Eljuthatunk-e jobb álom ölébe?
Gyönyörű álmat most hiába várok...
(Ma minden város mórliczi Zsarátnok!)
Ha volna is álomhozó Varázslat,
azt hozhatná, mit Lehetőség láttat...

...de látomásként, prófétai fényben,
másik Budapest lép elő, merészen,
távol jövőből, Magyarország Éke,

erős ahhoz: a múlt bűneit értse,
s szívben és agyban rendet tudjon tenni.
A gyilkosokat dehogy kell szeretni!
Ily szeretettől új bűnök teremnek:
értő ítélet hozhat csillagcsendet,
békét az égi, s földi fénytavaknál,
hitet, amelynél bízó szív az oltár...

Másik Budapest, s az a másik Álom,
mely szemekbe néz, igazságra vágyón,
Szépség-álom, tudom, eljön, nem kétlem, -
ha gúnyolódik is ma Messzeségen
önérdekek kapzsi kalmárvilága,
eljössz, Álom, Budapest Szépség-álma!
2013

*

Ötvös László

Kalokagathia

Milyen SZÉP a munka,
mely a földet vonja,
IGAZ megy előtte,
JÓSÁG a követe.

Kenyerem íze

Nem ettem panaszost,
könnyeset igen,
legjobb volt a hála-
ízű kenyerem.

Szótlan anyám

Vadat szelídítő tekintete,
sziklát mozdít remegő feje,
káromlást gyógyító bólintása
rejtőzik fenyő koronába.

Németh Dezső

Posztmodern gondolkodás és a preinformációs kor

„Minden tudás információkból áll, ha ez igazság, akkor az információs világ a tudás világává válik, de ez csak a minőségi információk áramlása esetén lehet evidencia.” (ND)

A modernkorból kiábrándult a posztmodernkor, a posztmodernből pedig kiábrándul a preinformációs kor, amely az új értelem világát hozhatja létre. Összeomlottak a nagy narratívák, állítják a modernkor filozófusai, és elkezdik keresni helyüket a világban, mert a nagy narratívákat alkotó belsőnyelvet beszélők nem találják helyüket a kiszélesedett gondolatláncolatok között. A legfőbb információs hálózat, az internet kezdi kitermelni azokat a közösségeket, amelyek már nem fogadják el a „legek” egyeduralmát a gondolkodás tudományában, hanem megkérdőjelezzik állításait, és más állításokat fogalmaznak meg, szintetizálva a virtuális én gondolatait. Így a filozófusok vagy közējük lépnek és érthetően fejezik ki magukat, vagy magasröptű, csak egymásnak írt szövegeiket az információs társadalom nagyívben lesajnálja. Tehát a filozófia, mint átfogó nagy narratíva valóban összeomlott, de nem omlott össze maga a filozófia. Ez a folyamat kimossa a filozófiából is, mint más nagy narratívákból a belējük ívódott sallangokat, és megmaradhat a tiszta gondolat, mint referenciális alap.

A posztmodern kiábrándultsága nem a társadalom kiábrándultsága, nem a társadalom narratívái omlottak össze, hanem a nagy szövegelők a társadalom felvilá-

gosodása következtében visszaszorulnak, elvesztik eredeti jelentőségüket. Minőségi átalakulás következik be a társadalomban: a populáris-dilettantizmus helyett kialakulóban van a populáris-értelem, amely a professzionális-értelemtől megköveteli a nyitott tudományosságot. Már nem csak egy kasztszerű értelmiség lesz az elit gondolkodás birtokában, hanem a hétköznapi ember is kicsit filozófussá és elitté válik. Természetesen ez nemtetszést, sőt riadalmat okoz egyes értelmiségi körökben, és féltékenyen figyelik az általánossá váló értesültséget és a többrétegű véleményalkotás folyamatát. Nyilvánvaló az is, hogy sok téveszme, torz híresztelés, áltudományosság felszínre kerül, de végül is a letisztult természetes gondolat lehet a meghatározó. A természetes gondolat nem egy szűk réteg gondolata, hanem a hálózati közösségek által megformált gondolat, amely a természetes társadalmi állapot körülményei között szintetizálódik. Itt lesz hatalmas szerepe a filozófiának, mert a gondolathálózatok sem lesznek függetlenek a nagy gondolkodóktól, akik irányító szerepet vállalnak a tiszta gondolkodás kialakításában. A „netgondolat” többrétegű hálózatok átfedései alapján jön létre: kifejlődik a filozófiai háló, művészetiháló, politikai háló, világnézetiháló, gazdasági háló, stb. Társadalmi szerepük ma még aligha megjósolható folyamatokat indít el, és ezek a folyamatok nem negatív jellegűek lesznek, hanem meghatározzák az alkotó gondolkodást. Így már a preinformációs korban kialakulhatnak azok az összegző gondolathálók, amelyek összefogják különböző népek gondolathálóinak eredményeit. Ezek az eredmények meghatározó módon hatással lesznek a globális gazdasági és politikai rendszerekre

egyaránt. Nem helytállóak azok a negatív jóslatok, miszerint a globalizációs termelés és technika ellehetetleníti a társadalmakat, hogy a kormányok és a népek az ilyen rendszerek kénye-kedvének lesznek kitéve. Az ilyen globális rendszerek önma-gukban életképtelenek, csak a társadalmak szükségletei miatt jöhetnek létre, tehát létük a társadalom lététől függ, így gazdál-kodásukban kényes egyensúlyt kell fenn-tartaniuk a profitorientált termelés és a nagy-társadalom szükségleteinek kielégí-tése területén. Ezért az a sáv, amely a gazdagság és a szegénység között fenn áll: nemhogy szélesedne, de az ultra-globalitás hatására egyre keskenyebbé válik. Ez a kényszer összehangoltabb gazdaságpolitikára kényszeríti az államok kormányait, sőt, közös cselekvési programok kidolgozását fogja eredményezni. Természetesen az információháló érdekérvényesítő hatása is egyre hatékonyabban tudja érvénye-síteni a társadalom akarátát a nagy elosztórendszerek és politikai alakulatok vonatkozásában is. Az érdekérvényesítő hálózat egyik meghatározó tényezője lesz a vallások megszólító tehetsége: a hit erejének, és a szeretet igaz lényegének sugalmazása következtében. Nagy vallási közösségeknél a netgondolatot „netimával” társítva, nemcsak a primitív közösségeket tudják megszólítani, hanem az intellektuálisan gondolkodókat is, nem beszélve az ige igazságának erejétől megnyíló gazdagság jótékony hatásáról. Azt a gondolatot kell minden eszközzel közkinccsé tenni, hogy a gazdagságot csak Isten segítségével lehet elérni, és Isten akarata pedig az, hogy a gazdagságnak a közjó érdekét kell szolgálnia. Ezért a preinformációs kornak az erkölcsi változások

korának is kell lenni, de nem a nemiségben kell keresni a filozófiai gondolkodás szubsztanciáit, hanem a társadalmi felelősségérzet kialakításának megoldása legyen a központi gondolat. Dicsőség legyen olyan gazdagnak lenni, aki gazdagságát nem csak a fényűző életre használja, hanem főrészt a társadalom felemelésén fáradozik, és szégyen legyen az egoista-gazdagság.

A posztmodern cinizmus, amely mindent megkérdőjelezve lerombolta a tekintélyt, a szent dolgokat semmibe vette, és az életet játéktérként mutatta be: haldoklik, mert az információlet kiveti magából a cinizmus és az egészségtelen szkepticizmus minden változatát. A netgondolatot sugalló pozitív gondolatháló olyan példaképeket képes bemutatni, stílusosan: képszerűen is, akik az ember nagyszerű életakarátát tükrözik. Nem igaz, hogy az ember elidegenedett, hogy nem érdekli a másik ember sorsa, hogy helykeresése közben gátlástalanul tapos el másokat, hogy a totális szabadság a totális összeomlás állapotát indukálta. Nem igaz, mert a totális szabadságot nem a társadalom érte el, hanem csak egyes emberek vagy egyes csoportok, akiknél ez pénzen vett kiváltsággá vált. Az elidegenedést is azok érzik, akik közömbössé váltak a közösségek iránt, mert egoista vágyaik és sznobságuk kielésében már önmagukat is utálni kezdték.

Sokak csak a vizuális médiák érzékromboló szerepében látják a negatív hatásokat, pedig a médiák átállítása pozitív gondolatsugárzóvá az emberek dolga. Majd az információs világtudat elveti a mutogatós médiákat, és helyettük kíválasztódnak a helyes értékrendet sugárzó csatornák.

nek már a köztudatban, a lokális eszmék pedig igen kis szegmensek ahhoz, hogy az élet értelmét sugallják. Tehát kell egy nagy eszme, amely összetartja a gondolati világot, mert az ember hajlamos arra, hogy kitalál magának valamit helyette, amely elképzelhetően egy totális társadalmat produkál. Ilyen reakciók szétzülleszthetik az információs kor ígéretes értékvilágát, ezért egy új igazságon alapuló új rene-szánsz eszmét kell hirdetni, amely egyrészt a természetet állítja a gondol-kodás középpontjába, másrészt a megtermelt javak szociális igazságon alapuló újraelosztására épül. Az új gazdasági rene-szánsz alapjának a munka értéknövelő tevékenységét kell tekinteni, amely az alkotó, gondolkodó embert állítja középpontjába. Fenntarthatatlan az a kapitalista gazdasági álláspont, amelyben az utilitarizmus játssza a főszerepet. Borzasztó az az állapot, hogy a biznisszel keresett va-gyon ugyanolyan erkölcsi értéket jelent, mint a tisztességes munka értékteremtő gazdagsága. Ha a társadalom egészséges szükségleteinek kielégítésére irányuló munka elveszti értékét, akkor a fejlődés ténylegesen fenntarthatatlanná válik, mint ahogy azt a posztmodern felfogás hirdeti.

A haladás és a koncepció tagadása elvezet az objektív valóság tagadásához, tehát a semmi sem biztos állapotához, amely az átél élethelyzetet tartja igaznak, és nem törekszik semmilyen önkifejezésre, önmegvalósításra, mint amilyen a modern életérzés meghatározója.

Már említettem a populáris-értelemet, amelyet az értelemhálók tudatformáló hatása alakít ki. Ez nem máról-holnapra jön létre, a netgondolat első időkben csak lassan alakul pozitív gondolkodássá, mert

a net-intelligencia alacsony szintje kitermeli a netbunkókat, és az okoskodó okostojásokat. Ezek az emberek lusták, nem szeretnek tanulni, mindent bírálják, jól értesültnek tűntetik fel magukat, holott a felületesség a legfőbb tudományuk. Ők a net-lusták is, akiket részben a posztmodern hagyott itt, részben pedig természetük pszichoszomatikus tünete gátol a helyes gondolkodásban. Ha elemezzük azokat a netoldalakat, ahol egy-egy gondolathoz hozzá lehet szólni, könnyen kiszűrhetőek a notórius unintelligens egyedek.

Azok az aggodalmak, hogy a nemzeti kultúrák beolvadnak egy globális kultúrába nem igazak, mert a nemzeti kultúrák mindenütt a helyi közösségekben alakultak ki, és a közösségek büszkén őrzik egyedi sajátosságait. Hagyományőrző csoportok mindig is voltak és lesznek, a nagy változások a régi időkben sem tudták megsemmisíteni a helyi kultúrákat, és az információs társadalomban is megmaradnak. Természetes, hogy ezekre a hagyományokra több figyelmet kell fordítani.

Információs korunkban az állam szerepe is kissé átalakul. Helyi közösségek kialakítják önfenntartó jellegüket, főleg az élelmiszer termelése és a feldolgozás területén. A nagy városokból kiáramló populáció létrehozza saját társadalmi, gazdasági alakulatait, és a globális gazdaság mellett regionális termelés és önkormányzás jön létre. Itt az állam hatósági és elosztó szerepe visszaszorul, létrejön a szolgáltató állam, amely főleg a regionális társulások megrendeléseinek tesz eleget, ebből és banki tevékenységéből tartja fenn hálózatait. Az állam nem kölcsönöket vesz fel, hanem kölcsönöket ad a vállalkozásoknak és az önkormányzatoknak. Logisztikai

gazdasági, tudományos, kulturális szegmenseit, közvetítőként tevékenykedik a külföldi országok felé. A szolgáltató állammá-alakulás lassú folyamat, de az információs korszak egyik nagyon fontos eleme, mert fenntarthatatlan az a pazarlás, amely a mostani államhatalmi alakulatokat élteni. Fenntarthatatlanok az államadósságból történő finanszírozások, amelyek újabb adósságok forrásává válnak. Tudomásul kell venni, hogy csak a létrehozott javakat lehet elosztani, és az állam csak olyan szerepet vállalhat a regionális társulások életében, amit meg tudnak és meg akarnak fizetni. Így az állam politikai, törvényalkotó és elosztó szerepe is megváltozik. Mivel az informatika átszövi az egész országot, előnybe részesül a virtuális politizálás. Az online választások olcsó és igazságosabb rendszere egy olyan parlamentarizmust valósít meg, amely kizárja a korrupció minden formáját. Természetesen csak erős állam képes polgárai érdekeinek megvédésére, ezért az alapvető szolgáltatásokat: víz, csatorna, gáz, villany, fűtés saját vállalkozásaként kell, hogy kezelje. A nyugdíjazási, társadalombiztosítási, orvosi ellátás bizonyos szegmenseit csak szolgáltatásként nyújtja régióinak. Hatósági jogköreinek egy része ugyancsak szolgáltatásként vehető majd igénybe.

Mivel nem vagyok olyan tudományos tudásforma birtokában, hogy részletes megoldást adjak a szolgáltató állam problémakörére, csupán a fejlődés valószínű irányát tudtam érzékeltetni. Meggyőződésem szerint elkerülhetetlen az állam szerepének újragondolása és átalakítási folyamatának rövid időn belüli elkezdése.

A posztmodern nyelvben és irodalomban nincs referenciális (állandó) jelentésük

a szavaknak, akárha a politikában, ahol a retorika átvette szólamaival a fogalmi irányítást. Ez esetben – nyelv szempontjából – Heidegger meghaladta a modernséget, mert nála a nyelv egy közeg, amely lehetőséget teremt a gondolkodásra. Nem az ember beszél a nyelvet, hanem a nyelv az embert. A posztmodern teoretikus gyakran hivatkozik Heideggerre. Újabb gondolkodók John Cage modern zenész és filozófus halálakor Hans Zender írja a *Die Zeit*-ben megjelent írásában (1992): *„Világunk határmentesített, különféle kultúrák jelrendszerének feltartóztatathatlan keveredéséből áll, s ez olyasféle szabadságot jelent, aminek túloldalán a nyelvténelküliség vár ránk.”* Ez azt jelentené, hogy mutogatunk és makogunk, képekben beszélünk, vagyis visszatérünk ahhoz az ősi primitív állapothoz, amikor még nem létezett a dolgok nyelv – vagy írásjelentése. Nem hiszem, hogy tartani kell ettől, de hosszú időszak után kialakulhat egy mindenki által beszélt netnyelv. Ez a nyelv sok-sok nyelv keverékeként fog megjelenni, de semmiképp sem szünteti meg a nemzeti nyelveket. A posztmodern halandzsanyelv pedig eltűnik az információs kor irodalmából.

Persze, egyelőre az információ dömping nem hozott semmilyen információs minőséget. Egyelőre a mennyiségi információk uralják a terepet, és a „nettársadalom” csak nagyon kicsi szegmensét használja ki lehetőségeinek. De már most megfigyelhetők az egy célért szerveződő netcsoportok, amelyeknek érdekérvényesítő ereje elég jelentős lehet.

Minden tudás információkból áll, ha ez igazság, akkor az információs világ a tudás világává válik, de ez csak a minőségi információk áramlása esetén lehet evidencia.

Halász Imre

Mondd, mit érünk?

(Ma lenne 70 éves)*

Majd a jövő, s az azután jövő
 boncolgat tovább, újra összerak.
 „Megtermelt árudért” sajnálta a pénzt,
 most, hogy ingyenben vagy már elfogyaszt.

A Jövő mindig is nagy költekező,
 megrendelője a múltnak, ha Múlt csak.
 De hiszen ezt Te is tanultad.
 Sonkát hizlalsz? verset? – magad fogyasztod.
 Fogyasztasz? – könyvvé, kenyérré állsz össze,
 mielőtt galambokra bízád a békét,
 felépül ezer céllövölde;

míg szervírozzák szenvedéseid,
 hogy ami új kín, új éhség jön még
 kipróbált védjeggyel a papíron – Veled
 ezt is azt is nyélbe- üssék,

s leszel selyempapír helyett: smirgli,
 ablaküveg helyet celofán!
 hisz nem az fáj benned, ami fáj!
 Világméretű jaj, fél-Föld Attilája,
 dörgölgetnek pecsétes ujjak,
 s lapszélien
 az eladók nyála.

Mosószerként habzol fel,
 kicsapsz,
 hűlt üstökösként árulsz tűzkövet,
 aztán – mert korszerűbb – gázgyújtót.
 Forog
 Nevedben a világ – Nélküled.

Új régi kell! Polcra nyúl, kutat,

mint feketekávét, kiönt magának,
 Te idegrocns, Te fájdalom-zseni,
 idegcsillapítónak használ e század!

De hát miért kellene sziszegnünk ezért?
 A világ mindig is így csinálta.
 Gyűl az eladhatatlan volt- szenvedés,
 s jön a Jelen és fölzabálja!

Mellékdal

Lelkiismeret? – vizketet a hátam,
 szeretném kicsit megvakarni.

Nem rosszak, kik vonat alá lökték,
 csak szeretnének megsíratni.

A csaholók nagy csodálók is,
 a rendületlent szó szerint értik.

míg szikla szilárdságukat végül
 egy svédgránitra fölcserélik.

Élhetnél Túlélő, de aki halott
 jobban szeretjük – nagyobb a látszat.

Szeretünk kisírt szemekbe nézni
 míg a miénk is könnybe lábad.

1975

(*József Attila: Budapest 1905 -
 Balatonszárszó 1937.)

*

Barcs János

Megölték az útszéli fákat

Halálra ítélték a fákat a falunkban!
Árnyékuk ritka, nem nagy idő,
hogy megszöktem alóluk:
húsz év múlt,
húsz erős bánat...

S most úgy érzem, hogy megborzongok.
Magamban, az illatozó vén hársakra,
gesztenyékre gondolva
sokadszor megkeseredve...

Cinkefészek gyermek-karvalya:
vad kölyök;
vadgerlicéknek szerelmese,
rigók hú társa voltam.
Elmúlt rég: – férfivé nőttem...
Büszkén, sírva énekelhetek?
Gondok közt
nézve a megvedlett utcákat,
árny táncol tűzfalunkon: EMLÉKNEK!
S ellopott mezsgyék...

Vízagyú koravének:
a gyilkos törvények
úzték falunkból a csicsergőn
éneklő madárdalt.
Könyörgök hozzád Istenem...
Megölték az útszéli fákat:
S eltűntek szélső ágak cinkefészkei,
gerlek is elkerülik utcánkat: –
S együtt siratjuk
széttördelt védő ágainkat: –
Dúlt partról –
a rigók is elmenekültek,
de lehet, hogy visszatérnek álmaimat
csokorba kötni: –
mielőtt azt mások kötik?

Szigethalom, 2011

Kun Tibor

Kitépett lapok

A város szeme megpihen
Nehéz gondjait égi tornácra
Fekteti, a tárgyak pedig
Megnyúlt alakjukat fonják a
Tegnap hús maradványaira
Majd éjfél
És lidérc
És hang
És remény, és csak kitépett
Lapokat kerget messzire a szél

Könnyek hullnak

Zilált vágyaimnak otthont adva
Szorítod kezem, ha belém marnak
Ujjadra már, csak könnyek hullnak

A szakadék

Csak állunk a
Szakadék felett

Lelkünk szétszakítja a
Teret

Kezem elenged Téged

Én mégis remegek
Érted

*

Edgar Allan Poe

Álomsziget

Dreamland

Egy úton mely vad és sötét,
Sok gonosz szellem kísért,
Hol Éjjel nevű eidolon
Ül fenn egy fekete trónon,
De átjöttem hajón nem rég
Egy szigetről, mely mesésép.
Át vad szellemföldeken,
Túl- időn, s tengeren.

Mérhetetlen- völgyek s vizek
Sok titán-fa, s barlang, s üreg,
Torz alakok, senki sem tudja,
Mit rejtenek ködbe vonva;
S elnyelnek bukó hegyeket
A parttalan mély tengerek;
Sok hullámuk fönt háborog,
Egek paraszára csorog;
S végtelenbe nyúló tavak,
Halottak és magányosak;
Állóvizükre hó szítál; -
Vacog lengő liliomszál.

Így szerteszórva a tavak
Halottak és magányosak,
Komor vizükre hó szítál; -
Vacog lengő liliomszál.
Hegyek, folyók közelében
Zúgnak alázatos mélyen, -
Köd erdőben - köd mocsárban
Varangy, gőte-hallgatás van,
Rút kistavak és pocsolyák
Lehangoló vámpírtanyák, -
Minden helyen gonosz terem,
Minden zugban bús félelem;
Az utas itt döbbenen áll

Emlékei árnyainál,
Elrejtett múltból sóhajok;
Jönnek elő régi bajok, -
A fehér leples sok barát
Kínban sírba - égbe szállt.

Kiknek szíve jajjal tele
Ez a nyugalom szigete.
Lelkük árnya itt elszálló;
Oh, ez, ez egy Eldorádó!
De az utas útja során
Nézelődni sem mer talán!
Sosem tárul az a rejtély
Mit az ember vakon szemlél;
Királyi jog megtiltotta
Nem nézhet rá a szem bokra.
Így az utas búsan látja
Sötétszemüvegen álma.

Egy úton mely vad és sötét,
Sok gonosz szellem kísért,
Hol Éjjel nevű eidolon
Ül fenn egy fekete Trónon,
Nem rég hagytam ott e helyet,
A ködös Thule szigetét.

Fordította: Németh Dezső

*(Az eidolon fantomot vagy szellemet jelent. Az ó-görög irodalomban többes száma eidola: kísértetekre is utal. Teozófiái kettős asztrális jelentése perispirit vagy kamarupa. Kissé elnagyolva, perespirt a finom test lelke, amely ilyen felfogásban az agyhoz csatlakozik, a kamarupa (szanszkritból fordítva) érzéki kielégülést, esztétikai élvezetet jelent. Az eidolon a test párolgó képe...
Walt Whitman Eidolons c. költeményét is (1876) a fenti hatások ihlették.)*

Tillmann Pentele

Az ihletadó anyós

Puffogó puffók ufó
Dúl-fúl, mert fölborult a
Csillagközi gondola:
Sok finom földi torta,
És kuglóf veszett oda.

Filmkockányi rémálom

Azt álmodtam,
hogy a tál lát.
Le is ejtettem, mint
gyanútlan lány az állát.

Oldalborda-bordal

Drága Pertucimborám!
Egy uncia puncsi
Többet ér minden bornál.

Fartörő kos fejről
Leesik kapucni.
Mégis csak bor ad erőt

A testi szerelemhez,
Minek is hazudni!
Emeld magasba kelyhed!

Gatyámban máris hely kell:
Kihízta a nudli.
Gondolom, te is sejtéd,

Kedvesemmel az este
Nem fogunk aludni.
Ameddig csak szeretne,

Addig izzadok felette.
Puncsi, ha uncsi,
Már a fene megette.

Magyari Barna

Magányban porzik a lelkem

téged látlak minden női alakban
mert mélyen szeretlek mind makacsabban
melleden bájba vezetnek az utcák
ha álmaim álmuk veled alusszák

de mikor nagyon hiányzik a ketten
vinnyogó magányban porzik lelkem

a hiány mohón ropja most a táncot
a csönd bőrén gyűlnek a bánat-ráncok

szívedben szívemben azonos órák
mondd hány percig tart az ember-valóság

még mielőtt befejezzük a szerdát
matt hangulatom egy színnel még kend át

ágyamban naponta csak kopasz szó van
te... te hiányzol nekem borzasztóan

Öled tüze von körbe

melegít folyton valami
most öled tüze von körbe
mondd vajon hányszor gyullad ki
ágyam és ágyékom tőle

a szenvedély megint elért
férfivágyam elindult már
betűcsordát hajtok feléd
s pihenünk a köldök kútnál

ha jól ég a csoda bokra
te is érzed minden hőjét
s pórúsodba pórúsomba
elrejtőzünk a jövőért

ha velem vagy szép jön ide
s bár a múlás erős kontroll
szívem füstjét nem törli le
soha az idő arcodról

Móritz Mátyás

A koporsó fája

Veled vannak ők, a legsötétebb éjszakákon,
ha egyedül érzed magad a pokol tornácán;
érezheted őket mind, ha szél borong a fákon,
ha ínségedben szenvedsz a nyomorúság láncán.

Mikor minden szó a jelentőségét veszíti,
mikor fájdalomdából fel, a fénixmadár támad;
mikor a lelked ajtaját a bánat feszíti,
és a világ súlya alatt megroppan a hátad.

Veled vannak ők, mikor letaglóz a fájdalom,
ha minden vigasztalás is szomorúvá tehet;
de tudd: a lelküket nem fedheti el sírhalom,
és emléküek a boldogság forrása is lehet.

Mikor a süket falakkal fojtatsz párbeszédet,
mikor hiába vetnéd le a kényszerzubbonyodat;
mikor minden egyes szó alélttá tesz és éget,
és fájó a lelkedben hagyott minden gondolat.

Veled vannak ők, mikor tátongó minden sebed,
mert úgy szeretnek ők téged, mint a Nap a havat;
mikor a nyomástól a szíved majdnem szétreped,
de tudd: a szeretetük téged is szentté avat.

Mikor könnyes szemekkel nézed a sápadt holdat,
mikor a világban minden rájuk emlékeztet;
de nem akad senki aki mindent visszaforgat,
mikor minden szó és a csend is szíveden reszket.

Veled vannak, elevenen állnak hátad mögött,
ha képtelen vagy elúzni a fájdalom urát;
ha az elkeseredés már lelkedbe költözött,
és te is átlépnéd a halál néma kapuját.

De higgy a csodákban, hisz téged is körbevesznek,
akkor is, ha a mozgásban száz nehezek gátol;

ne hagyd magad, álmaid mind suttogássá lesznek,
szabadítsd ki magad végre a csend fogságából.

Veled vannak, minden álomban, rímekben, és tettben,
mikor megküzdöd a fájdalom kálváriáját;
ott járnak mindannyian az emlékezetekben,
kiknek a föld növeli már a koporsó fáját.

Bűn és feloldozás

Leszek a tükröd, hogy lásd ki vagy, ha nem tudnád,
leszek a kiöntött véred, ha magad megvágnád;
leszek az oroszlánod, ha nem vagy magabiztos,
leszek a tisztaság, ha számodra minden piszkos.

Leszek a messzeség, ha a távolságot vágyod,
leszek a mérgeid vagy egy kanálnyi orvosságod;
leszek a társad, ha senki nem kísér utadon,
leszek csalogató lidércfény és mocsaras vadon.

Leszek a mennyország, a pokol előcsarnoka,
leszek a harag, a sorsod kegyetlen zsarnoka;
leszek szivárvány méteres szemétdombok felett,
leszek a még nem ismert, de áhított feled.

Leszek lánc, aminek egyetlen szeme sem törött,
leszek a szeretet a szeretetlenség fölött;
leszek az idő egy bekötözött szájú zsákban,
leszek egy kinyújtott kéz az elhagyottságban.

Leszek a szemed, amit csak ki kellene nyitnod,
leszek a legfurcsább, magadnak megtartott titkod;
leszek az a perc, amiben egyszer boldog voltál,
leszek a rozsdás kés és az áldozati oltár.

Leszek a gúzsba kötőd és leszek a koloncod,
leszek térden álló hajbókoló udvaroncod;
leszek a mosoly miközben könnyeidet nyeled,
leszek hétmérföldes csizmád, és varázsköpenyed.

Thomaidis Vangelis

Róla

Barna tüzet csavargat a fűrge szél,
látlak közeledni felém. Sokszor szívem rebbent,
mint ijedt madár életét mentve.
Már szívem csak remél, mint sok szebbet
látott siralomház dohos sarka, hol a ferde
napfényhez imádkozik az utolsó rab.

Bár forrong még testemben kósza láng,
ha bokád körül a levegő táncol,
s leheleted lesi mind a sok szeráf.
De hőskorát nem éli már a bátor,
mikor vad mámortól ajzva gondolt terád,
s balkonodra hágott őrjöngve, sok-sok nyári éjen át.
Kihűlt már az éjjelek vad ereje,
már csak csöndben imád.
Balkonod csak nyugodt kegyhely,
s neved kiejtve mormolok imát.

Annával

Illatoddal telt szobában
reszketve merültem
ajkad vörös mámorába.

Hangod sűrű dallamára
szemem mohón telve
lábad édes hajlatával.

Kezed bársony vonalával
bűvösen játszottál
lelkem gyöngéd fonalával

Péter Éva Erika

[felöklendezni kéne]

felöklendezni kéne a fényt, ha fájna,
levetni a házról mindent, mi ablak,
s nem venni észre,
hogy a felnőtté válás repeszei
homlokunkon szétágaznak.
jó gyerekből nem maradt semmi.
fogak közt elmart csodák csikorognak,
szöges imák rozsdáiból
nem lehet kirakni, hogy holnap.
megszegett álmok kenyere morzsál,
– koldul a tél – én ennyit tettem félre.
még van erő
– felkalapálni a lehetett volnát
az ég bádoglemezére.

Ősanyagok

*(Szentkeresztbányai Mihály István
képeinek hatására)*

Egetlen tájból
lehullt a tépelt őszcsend:
bús madártetem.

Melegre vágyás
egymás-morzsáit faljuk:
két hó-keselyű.

Csonka kúp a nap.
S minden kidőlt fenyő egy
kereszt hátunkon.

Hegyek vágatnak.
Szavak gyantájából gyúlt
lármafa a hold.

Lukács Mária

Bizalom

Mint rohanó, kis patakok,
nyugtalan verdesett lelkem –
hol itt, hol ott méregették,
és megtört szárnya reszketett.

Lépten-nyomon macskakövek,
a Hold marasztal egyedül –
dáliák és tenyérnyi ősz
mellkasomban még megfeszül.

Inggallérnyi szorítás közt,
mi rám tapadt, még viselem –
talán holnap megérkezik
az a bent ragadt türelem.

Őszi levelem

Megnyílt szívem kapuja,
bent lélekkunyhóm ontja
a meleget, mint sálat
körbe teker, rám lehel;

melege csurran-cseppen,
rám hull az őszi levél,
szemlesütve egy darázs
körtébe fúrja fejét.

Szélbe szórom száradni
tenyérbe hullott könnyem,
mert nem lehetsz mellettem –
lelkem árnyát oszlatni.

BOÉR TAMÁS

Estefelé

Szennyes az ég, a horizont este
fogat villantó sűrű láp,
leszáll a köd a dombokon,
a messziség húzza, megy, tovább.

Az éj ébred – a Hold leszól,
fényében úsznak a szellemek,
a lomb alatt futóhomok,
mögötte lápok, tengerek.

Kásás a táj, s a látkörön
gőzöl a láp, ahogy a vér
kibuggyan kéklő cső-erén,
szomjas a sötét, inni kér.

Inni kér, az ember megáll,
ébred a csönd, s a tengerig
repülve úrnek fénycsövén,
repült, zuhant a kőzetig.

Indulni kell, tovább, tovább!
Az út szélére szellem ül,
az ember áll – leszól a Hold
s aranyló fényben megfeszül

az óriás, s most újra csend,
az ösvény szélén emelkedik,
hegyek között az ember áll,
repül, zuhan a fényekig.

Most csend, némán ereszkedik,
vállához ér egy száraz ág,
leszáll a Hold a dombokon,
az útnak vége, nincs tovább.

Nincs tovább, a horizont
érdes szakállú esti füst,
mögötte lápok, tengerek,
kezében kristály - színezüst.

Indulni már! Az éj figyel,
fényében úsznak a csillagok,
az ember áll – leszól a Hold:
sötét van, fázom, meghalok.

A Hold halott, csendesedik,
kibontja fátylát a félelem,
s riadtan néznek szerte szét,
az ember megáll – védtelen.

Teremtés

tekinteted jónak lát
tökéletesnek lelkemet

s ahogy a földre ejtett üveggolyó
parányi bolygóként keringett
teremtésed hatodik napja
csak szálka volt isten szemében

csak szálka mégis csillogó
gyémánt földi szemedben anyám

s bár tudod:
az alma leesik a fáról
de az mindig a fa része marad

Németh Erzsébet

Ha bánatszirmokat

Ha bánatszirmokat hordok is szememben:
átölelnék éjszakák puha karjai,
tűzijáték-vágyak csitulnak
sok álmodni készülő csillagon,
de tudom, hogy áttelel
fák csupasz ágain
remegő hópihéek alatt
a szerelem!

A **Kis Lant** Irodalmi Folyóirat
megrendelhető a szerkesztőség címén*
vagy a lant@kislant.hu e-mail címen.
A lap évente hat alkalommal
jelenik meg.

Kis LANT
IRODALMI FOLYÓIRAT

Főszerkesztő: Németh Dezső
Irodalmi szerkesztő: Németh Erzsébet

Szerkesztőség címe:
***Németh Dezső**
1211 Budapest
Ady Endre út 5. 3/10.

Telefon: 277 7196
Mobil: 06 30 431 7837
Kiadja a Lant Irodalmi Klub

Magánkiadás

www.kislant.hu

ISSN 1788-7542 (Nyomtatott)
ISSN 1788-7631 (Online)

OLÁH ANDRÁS

jelmezek

az üszkös múltnak egyetlen arca van:
a nő ki életedet karmolta végig
– álmod benne rekedt: lett hangsúlytalan –
gyászodat seszínű teóriák védik

nyitott tenyereden gyilkos sorsvonal
éles körmök nőttek alvó ágyadon
maradsz álmok csöndjén átkúszo fonal
kiürült szíveket ostromolsz vakon

panel-magány mely életedre olvad
mögöttük sebtén felöltött jelmezek
kivénhedt ablakszemek dorombolnak

asztal... üres tányér... lángoló kezek...
és a túlerőben lévő csönd hiú
ábrándja úz: hátha mégis van kiút...

bűvésztűrk

minden seb begyógyul egyszer
csak te nem gyógyulsz meg bennem
még most is két cukorral iszlak
és eltűnök cilinderedben

utolsó próba

ujjbegyemmel írlak körbe mint a vak
félbehagytalak... maradsz antitézis
– s hogy ne aludhass ki holnap se bennem
hagylak folytatódni magamban mégis

Műkedvelő írók, költők jelentkezését is várjuk! Az elfogadott írásokat közöljük!

Ára: 250,- Ft.